

NAPOMNIANY (4) *part praet pass pf*

N pl m pers napomni(e)ni (4).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Ten, któremu powiedziano, jak należy lub jak nie należy postępować ze względu na skutki dobre lub złe, pouczony, przestrzeżony (4) :

Ze zdaniem dopełnieniowym [aby, iż] (2): Ludzie świeccy/ [...] ieśli lię vpiją/ niech będą nápomnieni/ iż pijánice kroleŧwá Bożego nie otrzymáią/ á iż opilŧtwo zátrácciem ielt *WerGośc* 268; *Phil* B4.

a. *Wezwany, zachęcony do czego* (2) :

napomniany ku czemu (1): áby thez pierwey ŧie grzechow ŧpowiedáli [ci, którzy bierzmowani być mają]/ á vpominieniem Pálterŧkim/ ku poŧtom y ku nabożnych vczyńkow ŧpráwówániu pobudzeni/ y nápomnieni byli *KuczbaKat* 155.

Ze zdaniem dopełnieniowym (1): máią być wierni nápomnieni/ od namnieyŧzego áż do nawięŧŧzego/ żeby mowili Paćierz y Kredó *CzechEp* 228.

Zwrot: »upomnieniem pasterskim napomniany« (1): *KuczbaKat* 155 *cf napomniany ku czemu.*

Szereg: »pobudzony i napomniany« (1): *KuczbaKat* 155 *cf napomniany ku czemu.*

Synonimy: ostrzeżony, przestrzeżony.

Cf **NAPOMNIEĆ, NAPOMNIONY**